

Ylvania
Sagan om ljusbäraren

YLVANIA

SAGAN OM LJUSBÄRAREN

YLVA HÄLLEN

MARCUS GUNNAR PETTERSSON

**BONNIER
CARLSEN**

YLVANIA: SAGAN OM LJUSBÄRAREN

Copyright text © Ylva Hällen 2016

Copyright omslag och illustrationer © Marcus Gunnar Pettersson 2016

Boken är baserad på Sveriges Television AB/Barnkanalens
tv-program *Ylvania*

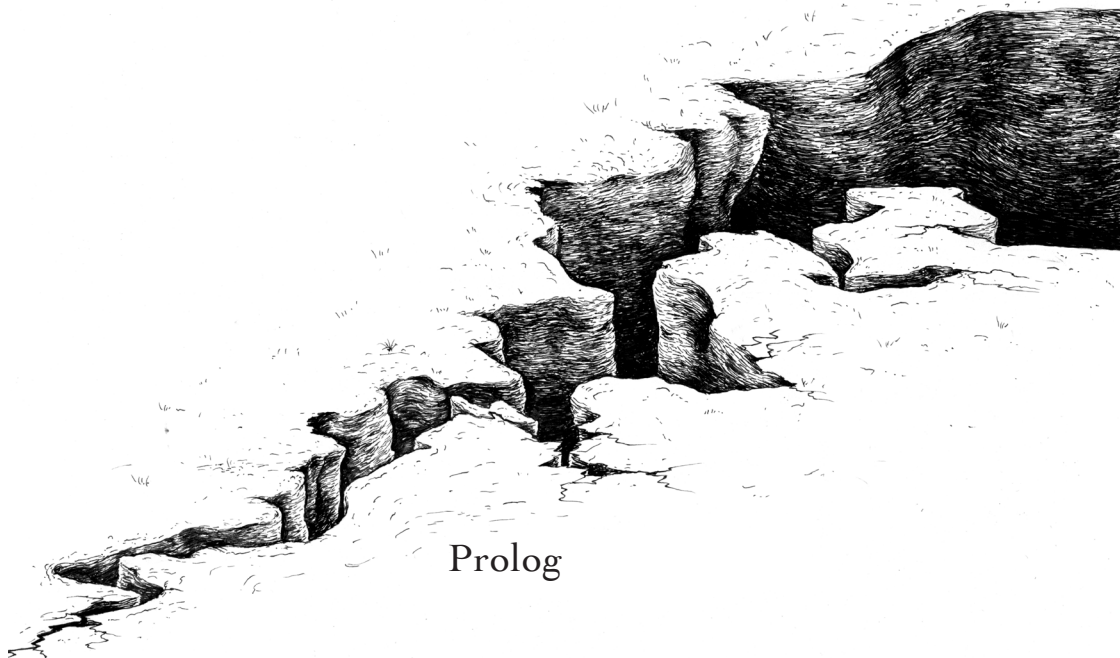
Utgiven av Bonnier Carlsen 2016

Tryckt av Scandbook AB, Falun 2016

ISBN 978-91-638-8810-6

www.bonniercarlsen.se

Prolog

Marken skakar. Djuren skriker i panik, de lämnar hålor och bon och flaxar och springer åt alla håll. Mindre träd i Mörka skogen släpper sina rotfästen och faller. Långt därifrån vaknar människor i Ylvanias byar och städer av att böcker och porslin faller ur skåp och hyllor, lampor vajar i taket och fönsterrutor spräcks, glassplitter regnar över golven. Havets vatten stiger till vågor som får mindre båtar att kantra. På bara ett par minuter är det över, men alla i Ylvania, från norr till söder, från öst till väst har vaknat denna tidiga morgon och känt jordbävningen som drabbat landet. Bara en liten pojke har sett orsaken till skalvet.

Han flyr genom Mörka skogen utan att vända sig om. Han snubblar, river sig. Veden han var ute för att hämta har han

tappat. Fötterna trummar mot marken. Han hör något flåsa bakom sig, pilar viner genom luften. Plötsligt träffas han i benet och ramlar.

"Rötter, fånga!" viskar pojken ner mot marken.

I samma ögonblick lyfter rötterna från träd och buskar upp ur jorden bakom honom och slingrar sig om kroppen på den som jagar honom. Han hör en duns och barren yr.

Pojken kravlar sig upp och springer vidare utan att vända sig om. Det bultar i öronen. Det bankar i bröstet. Han springer för sitt liv med en hemlighet som måste ut. Han känner smärtan från pilen i benet. Det är ingen vanlig pil. Ur den sipprar gift som strömmar vidare i pojkens lilla kropp. Ett glömskans gift. Minne efter minne försvinner.

Är det här rätt väg? Vart ska han? Han måste minnas. Han måste hinna fram. Han måste komma ihåg vad han sett. Han måste berätta! Efter det väldiga skalvet är skogen märkvärdigt stilla. Solstrålarna hittar ner mellan träden och torkar bort morgondaggen ur gräset. Det enda som hörs är ljudet från pojkens andetag. Längs den torra barrstigen lämnar han spår av blod.

Stigen leder ut ur Mörka skogen till en glänta som badar i solsken och rosa körsbärsblom.

"Hjälp! Hjälp!" ropar han med den lilla röst han kan få fram. Längs ena sidan kantas gläntan av ett högt bambustaket och det är dit pojken är på väg. Porten i staketet öppnas med ett ryck. En skrovlig röst hörs därifrån.

"Kära barn, kom in här!"

Kvinnan som tar emot pojken har mörkt skimrande hår uppsatt i en knut. Hon har rosiga kinder och bär en röd mantel av sammet. Hon är inte vem som helst. Alla i Ylvania har någon gång hört talas om henne. Enligt legenden räddade hon redan för tusen år sen landet från att gå under. Hon bar Den gyllene nyckeln till avgrunden och låste Ondskans berg. Sen dess har hon fått heta Vida Nyckelbäraren.

"Rot, kära barn, skalven är över. Du kan vara lugn nu", säger hon.

Hon böjer sig ner över pojken som kämpar för att inte svimma. Han kastar med huvudet fram och tillbaka. Vida Nyckelbäraren håller honom i ett fast grepp så att han inte skadar sig. Hans tankar är ett enda virrvarr. Vem håller i honom? Han grips av panik och tar plötsligt tag i Vidas armar och puttar bort henne som om han trodde att hon var ett monster.

"Vita ögon!" skriker han och stirrar på henne med skräckslagen blick.

Sen sjunker han ner medvetlös.

Vida blir förskräckt. Hon har levt så länge, hon har sett så mycket. Hon vet vad det innebär om pojken har sett någon med vita ögon: han har mött en svartar. Hon vet också att svartarer är monster som bara existerar om de har en ledare. Kan det som inte fick ske ha skett? Kan Master, onskans härskare, vara tillbaka? Hon ryser vid tanken. Inget kan vara värre än det.

Hon bär den medvetslösa pojken till ett stenbord i trädgården och baddar hans febriga panna.

En koltrast sitter i körsbärsträdet ovanför men störtar ner när han inser att det är hans lillebror Rot som ligger där skadad.

"Jiro, var försiktig, Rot kan vara förgiftad. Rör honom inte! Låt mig ta hand om det här", säger Vida.

Jiro lyssnar inte. Han ser bara sin lillebrors bleka ansikte och pölen av blod som bildats under hans ben. Genast hoppar han fram till såret. Strax under knävecket har den lilla svarta pilen borrar sig in. Blodet som droppar ner på stenbordet är blandat med något mörkt och kletigt. Det stinker som av döda råttor. Jiro kniper näbben om pilen och drar ut den, utan att tänka efter.

"Jiro! Nej!" ropar Vida.

Hon ser inte den svarta droppen som blänker på Jiros näbb.

"Du nuddade väl inte spetsen?" frågar Vida förtvivlat.

Jiro hör rädslan i hennes röst och vill inte oroa henne mer, så han skakar på huvudet.

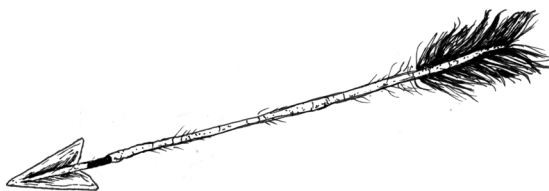
"Gud ske lov. Vi vet ännu inte vad det är för gift, men säkert är det mycket farligt! Tiden är kommen för Ylvanias fyra väktare att samlas!" säger Vida och skyndar in i huset.

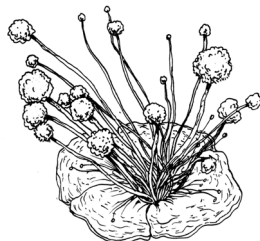
Men det är redan för sent. Pilen är utplockad och på Jiros näbb glänser den svarta droppen. När hon kommer ut igen har hon tre brev i handen.

"Kära Jiro, du vet vad du måste göra, sök upp de andra och ge dem breven. Det finns ingen tid att spilla."

Prolog

Jiro lyfter på sina svarta vingar. Han håller de viktiga breven i klorna. Han tänker på pilen som han drog ut. Visst nudade han spetsen. Alldeles säkert gjorde han det, för han känner fortfarande den beska smaken av giftet i munnen.

Morgonen då allt blev annorlunda

å himla failat! Påsklovet suger! Alba svor inombords över att det aldrig kunde hända henne ett smack.

Hon satt uppkrupen på en stol på balkongen högst upp i ett åttavåningshus. Balkongen vette mot en tom innergård där rabatterna lyste gula av påskliljor. Våren hade kommit till Göteborg. Solen tittade fram då och då men värmede inte särskilt mycket, så Alba hade virat in sig i sitt täcke. Hon satt där enbart för att hennes fostermamma Anette hade tjatat om det.

"Alba, kom igen, ut med dig! Det är skönt bara man klär på sig lite!" hade hon sagt.

Det här med att vuxna var maniska med att man skulle vara ute fast det var kallt, vad var grejen med det? tänkte Alba

och ringde sin bästis Jussi.

"Hej! har ni åkt än?" sa hon.

"Nej men snart", sa Jussi.

Jussi och Alba hade varit bästisar så länge hon kunde minnas. De gick i samma klass och sen ett år tillbaka bodde de på samma gård, i porten bredvid varandra, så de hade sällskap till skolan varje dag. Men nu var det lov och Jussi skulle, precis som alla andra, åka till landet och vara borta hela veckan.

"Jag önskar jag fick vara kvar hemma", sa Jussi. "Du fattar inte vad tråkigt det är på landet!"

"Ja, men du kommer i alla fall ha nåt att berätta i skolan sen, typ att du har fiskat eller sett en huggorm eller nåt", sa Alba och suckade.

Själv skulle hon, som vanligt, inte ha någonting att berätta när fröken bad dem skriva om hur de haft det på lovet.

"Nu åker vi! Hej då!" ropade Anette från hallen.

"Okej, hej då!"

"Sa du till mig?" frågade Jussi i telefonen.

"Nej. Till Anette. De ska till kolonilotten som vanligt."

När Alba var yngre brukade hon tycka att det var ganska mysigt att följa med dit, men nu för tiden kände hon sig mest utanför. Något hade hänt när lillebror föddes för tre år sen. Han var ju deras efterlängtrade lilla hjärta, hon var bara ett foster-

barn. En föräldralös unge som Anette och Pierre hade valt att bli fosterfamilj åt eftersom de önskade sig barn men inte hade lyckats få egna. Alba hade inte tänkt på det så mycket innan, men nu för tiden kunde Pierre och Anette liksom inte sluta prata om skillnaderna. Nu fanns det ett *mirakel* i familjen, och det var lillebror. Alba var någon som kunde slängas på tippen. Riktigt så sa de inte, men det var så det kändes. Istället fick Jussi bli Albas närmsta familj, han var viktigare än både lillebror och låtsasföräldrarna. Det var vad hon hade börjat kalla Anette och Pierre i hemlighet efter en kväll för något år sen.

Hon hade vaknat och gått upp för att dricka vatten, de hade gullat med lillebror i soffan.

"Men herregud! Hon kan ju inte komma från en låtsasvärld, det är helt absurt! Det kan vi inte säga", hade Pierre sagt.

Vem pratade de om? Hon hade gömt sig bakom dörrposten och lyssnat vidare i smyg.

"Vad ska vi säga då? Alba har börjat fråga så mycket och det där är vad vi vet. Jag känner att jag inte hinner hjälpa henne forska runt", hade Anette svarat och sen borrar in sitt ansikte i lillebrors mage. Hon hade brummat fånigt och grimaserat tills han började klucka av skratt. "Ska vi inte bara ge henne asken med brevet?" hade hon sagt och fortsatt gosa med lillebror.

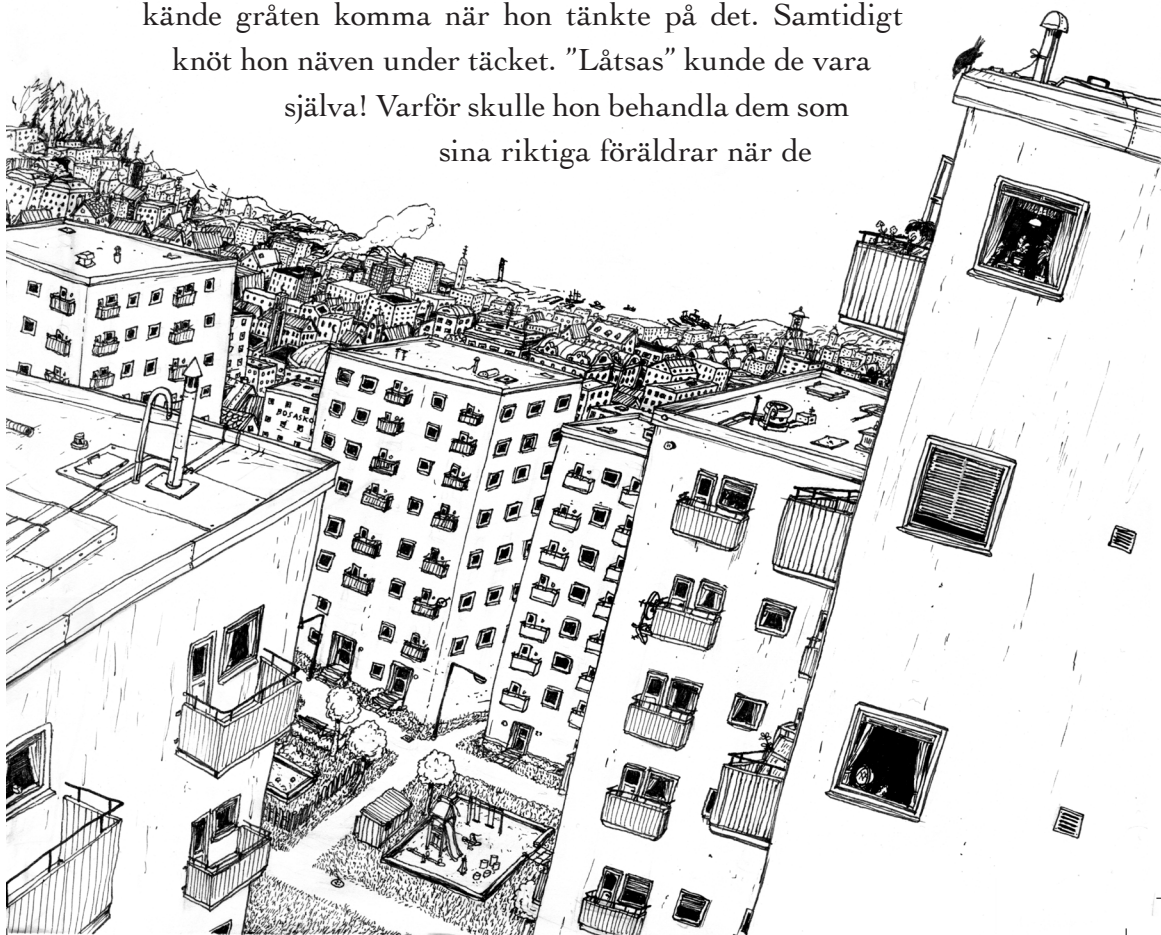
"Har vi kvar det där konstiga brevet?! Nej, ge henne inte det! Det skapar bara en massa fantasier", sa Pierre. "Vem är det som hittat på det där? Jag önskar bara att nån vettig människa kun-

de träda fram och berätta sanningen! Varför har inte myndigheterna lyckats ta reda på vilka de riktiga föräldrarna är? Eller nöjer de sig med ett brev om en låtsasvärld?”

Alba hade tassat tillbaka till sängen med en klump i halsen. Varför pratade de sådär om henne?

Anette och Pierre var plötsligt som två främlingar med hemligheter som de inte delade med henne. Det gjorde ont i magen. Jätteont. Frågorna skrek i huvudet. Varför kunde de inte bara prata direkt med henne? Vad menade de med att hon kom från en låtsasvärld? Och vad var det för ask med ett brev? Pierre hade sagt det på ett så nedlåtande sätt att Alba kände gråten komma när hon tänkte på det. Samtidigt

knöt hon näven under täcket. "Låtsas" kunde de vara själva! Varför skulle hon behandla dem som sina riktiga föräldrar när de

hade slutat försöka vara det? Från och med nu skulle hon kalla dem för låtsasföräldrar.

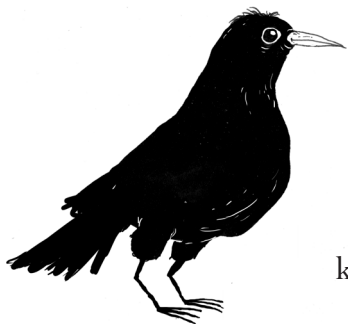
Där hon satt på balkongen hörde hon fortfarande deras fåniga skratt från hallen. Den lyckliga lilla låtsasfamiljen var på väg till sin tråkiga kolonilott! Så fort ytterdörren slog igen reste hon sig för att gå in och lägga sig på soffan. I samma ögonblick såg hon något svart falla genom luften, alldeles nära balkongräcket. Reflexmässigt sträckte hon ut armarna för att fånga det. Hon lyckades, men snubblade till och föll.

"Hallå, vad gör du? Hallå?" ropade Jussi från telefonen, som också dunsat i golvet.

Alba låg invirad i täcket på balkonggolvet och bredvid sig hade hon det svarta hon lyckats fånga: en fågel! Den flaxade till och kom på fötter. Alba såg på fågeln som stod på den gröna plastmattan alldeles intill hennes ansikte.

"Jussi!" Hon lyfte upp mobilen mycket försiktigt för att inte skrämma fågeln. "Är du kvar?"

"Ja, vad hände? Vad gör du?"

"Jag fångade en fågel", viskade hon, smått chockad över vad som just hänt. "Den föll mot balkongen. Näbben är gul och runt varje öga är det en gul ring, annars är den alldeles svart. Då är det väl en koltrast?" Alba var uppspelt. "Jussi?"

Visst är det en koltrast då?!"

"Vänd skärmen så jag får se!" sa Jussi.

Alba riktade telefonen mot fågeln.

"Ser du?" viskade hon.

"Ja. En koltrast", sa Jussi.

"Vad ska jag göra med den?" sa Alba.

"Är den skadad?"

"Jag vet inte. Den borde ju vara det eftersom den föll genom luften, men det verkar inte så", sa Alba och såg på fågeln som bara stod där alldeles tyst och tittade tillbaka på henne.

Det var nästan något mänskligt över den mörka fågelblicken. Fågeln la huvudet lite på sned och liksom granskade Alba. Sen tog den några ryckiga steg mot henne och kvitterade till.

"A-a-a-alba?"

Alba stirrade på fågeln. Sa den just hennes namn? Hon nickade osäkert till svar. Det var som om fågeln förstod. Den nickade snabbt tillbaka, lyfte och försvann från balkongen.

"Såg du?!"

Alba var uppjagad.

"Ja, fågeln flög iväg. Bra! Då var den inte skadad", sa Jussi.

"Nej, men *hörde* du inte? Det lät ju som den sa mitt namn!" sa Alba.

Jussi skrattade till.

"Kanske lite", sa han.

Alba fick syn på en hopvikt lapp i balkonglådan på ungefär

det ställe där fågeln fallit ner. På lappen såg hon sitt namn, Alba Fashima, med snirkliga bokstäver.

"Du kommer inte tro mig nu!" sa Alba som knappt själv trodde på vad hon såg.

"Vadå?" sa Jussi.

"Jag tror jag har fått ett meddelande", sa hon.

"Vadå för meddelande? Från vem?"

Jussi hängde inte alls med.

Alba vecklade ut det omsorgsfullt hopvikta pappret. Hon hade rätt. Det var ett brev till henne.

Kära Alba,

Jag ber dig att läsa detta brev mycket noggrant och komma ihåg vad som står, för du kan bara läsa det en gång.

"Jussi? Hjälp mig komma ihåg!" sa Alba.

"Ja! Ja! Läs!"

Det är dags att du får veta vem du är och vad ditt uppdrag är. Jag önskar att jag inte hade behövt skriva det här till dig redan nu. Du är ju bara elva år. Men jag kan inte stoppa det som sker. Ylvania är i fara och vi behöver din hjälp. Du kommer härifrån, du är en av Ylvanias fyra väktare och utvald att rädda vårt land. Snart ska du få veta mer.

Min vän Blixtvinge kommer och hämtar dig ikväll. Var inte rädd. Han kommer inte att göra dig illa.

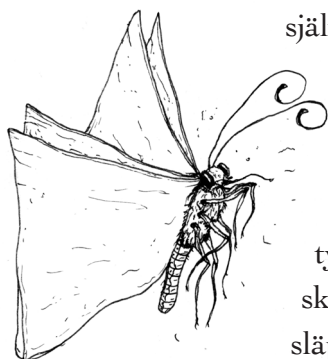
Res väl,

Vida Nyckelbäraren

Ps. Jag sänder dig härmed din ljusängel som alltid ska skydda dig och vara med dig på din väg. Ljusängeln är en fjäril, fånga den så blir den din för evigt. Ds.

Vilken fjäril? Alba såg sig omkring. Fanns det verkligen fjärilar så här tidigt på året? Det var ju bara påsk. Då kittlade det plötsligt till i handen på henne. När hon tittade ner såg hon hur lappen hon alldeles nyss hållit i handen blev till två vita vingar som lyfte och fladdrade genom rummet mot den öppna balkongdörren.

"Snälla, flyg inte iväg. Snälla!" bad Alba högt för sig själv.

Fjärilen satte sig på fönsterblecket alldeles intill den öppna balkongdörren. Där satt den och vippade med sina vita spröda vingar. Alba smög så tyst hon kunde mot fönstret för att inte skrämma iväg den. Ett steg i taget utan att släppa den med blicken.

Då gick dörren i hallen upp och fjärilen lyfte från fönsterblecket. In skyndade Jussi i strumplästen med en håv i handen.

"Skojade du?" frågade Jussi. "Det kom ingen fjäril, va?"

"Jo!" väste Alba och nickade ivrigt.

De såg sig omkring. När solen träffade fjärlens vingar gnistrade det till av silver bland tulpanerna ute på balkongen.

"Där!"

Jussi smög ut på balkongen med håven framför sig. Alba kom efter. Han lyfte håven rakt ovanför fjärilen och tryckte sen ner den så snabbt att tulpanerna mosades i en ring runt den.

"Jussi! Åh vad bra!" ropade Alba och skyndade fram.

Fjärilen flaxade febrilt med vingarna innanför det vita nätet. Alba stack försiktigt in handen och fångade den.

"Åh, det kittlas!"

Alba skrattade till när fjärilen fladdrade omkring i hennes kupade händer. Hon väntade tills den blev stilla innan hon sakta öppnade händerna igen. Där i hennes handflata låg den vita fjärilen, hopfälld på sidan som om den var död.

"Den låtsas nog bara", sa Jussi.

Alba snuddade vid fjärilen som genast fladdrade till och fällde ut sina vingar.

"Wow, kolla! Den sitter kvar!" sa Jussi.

Alba svarade inte. Hon bara stod där full av frågor och tittrade på den vackra ljusängeln i sin hand.

Alba Ljusbäraren

Ljusängeln är ett fjärilsliknande väsen. Den är en sorts beskyddare, en skyddsängel. Se Skyddsängel”, läste Jussi på datorn. ”Okej vänta ...”, sa han och sökte vidare. ”Här. Skyddsängel. Skyddsängeln sägs ofta vara en person som efter sin död fått i uppgift att skydda en ännu levande människa som varit väldigt viktig för den döda. Skyddsänglar kan komma i form av till exempel ett djur ...”

”Vänta, läs det igen”, sa Alba. ”Jag hänger inte med!”

Hon höll upp handen och tittade noga på ljusängeln som satt på hennes pekfingerspets. Vingarna var så tunna att de nästan var genomskinliga. Visst var det något änglalikt över den.

”Jo, men alltså, den där fjärilen kanske är en person! Nån

som funnits men som är död nu och som du var jätteviktig för, typ din riktiga mamma eller pappa!" sa Jussi.

"Som har kommit för att hämta mig!" fyllde Alba i och lyste upp.

Tänk om det var sant! Tänk om ljusängeln var hennes mamma eller pappa. Hon iakttog den en lång stund. Den vippade med vingarna innan den fladdrade till och landade på hennes arm. Sen fällde den ihop vingarna och blev alldeles stilla igen.

"Jag tror det är min mamma!" sa Alba med något drömskt i rösten.

"Alltså, det är nog ganska liten chans", sa Jussi försiktigt.

Han var fortfarande tveksam, trots att han både sett fågeln och hört brevet. Det var så osannolikt alltihop. Det kunde ju vara någon som bara spelade Alba ett dåligt spratt. Inte för att han förstod hur det skulle ha gått till, eller vem som skulle göra så, men ändå. Han var orolig för att hon skulle bli besviken.

"Den är i alla fall hitskickad från samma värld som mamma och pappa. Och därifrån kommer jag med!" sa Alba utan att lämna ljusängeln med blicken.

"Ylvania. Ylvania ..."

Hon smakade på ordet. Det lät så himla vackert.

"Alba, vi borde leta bevis! Om det här är sant, då måste det väl stå nåt om det nånstans? Finnas nån bild? Nånting?!" sa Jussi.

"Kom!" sa Alba och kupade försiktigt handen om fjärlen på armen.

Hon sprang genom lägenheten in till sina låtsasföräldrars sovrum.

I hyllan framme vid fönstret drog hon fram alla lådor med familjebilder från när hon var liten. Hon bläddrade snabbt bland bilderna i hopp om att hitta ledtrådar. Hur hade det egentligen gått till när Pierre och Anette blev hennes fosterfamilj? Hon hade kommit från ett annat familjehem, men vilket det var och hur hon hamnat där visste hon inte. Pierre och Anette hade bara sagt att hon varit fosterhemsplacerad för att hennes biologiska föräldrar var döda. Varje gång ämnet kommit upp hade de börjat skruva på sig och svarat att de inte visste mer än så.

Alba spred ut bilderna över sovrumsgolvet för att det skulle gå snabbare att leta.

"Titta, här är en bild på dig och mig!" sa hon och räckte den mot Jussi, som stod och trampade i dörröppningen.

Hans pappa hade redan ringt två gånger, han var verkligen tvungen att gå.

Men Alba ville så gärna ha Jussi kvar.

"Jussi titta, den är jättekul! Du gör russinminen!" sa hon och log.

Jussi satte sig och tittade på russinmins bilden som de hade köpt när de åkt berg-och-dalbana förra året. Han knep ihop ansiktet så mycket när han skrattade att han såg ut som ett russin.

Där fanns också en bild när de åt glass på en bänk. Den

togs Albas första dag på dagis. Jussi hade precis ramlat ner från klätterställningens tak och slagit sig ordentligt. Han hade bjudit Alba på glassen han fått som tröst, fastän han inte kände henne. Den smaken kommer hon aldrig glömma. Smaken av en ny kompis när man som allra mest behöver en.

Den nyaste bilden av dem var klassfotot från i år. De såg så lika ut där de stod bredvid varandra. Alba var lite mörkare men de hade nästan samma frisyr. De hade gått tillsammans till frisören och valt ut en kort frisyr med spretig lugg och sen hade de köpt röd färg och sprejat innan skolfotot togs. Färgen hade synts lite bättre i Jussis hår, annars var de nästan identiska.

Det låg bilder över hela golvet, men inte en enda ledtråd.

"Vad är det där då?" sa Jussi och sträckte sig efter en ask som låg gömd längst in i hyllan.

Alba hajade till. Asken! Tänk om det där var asken med brevet som hennes låtsasföräldrar hade pratat om den där

kvällen för ett år sen! Asken med brevet som de inte ville visa henne eftersom det bara skulle "skapa en massa fantasier". Hon kunde höra Pierres tonfall precis.

Hon lyfte på det gulbleka papperslocket och där, på en bädd av skrynkligt silkespapper, låg ett kuvert med hennes förnamn på, en kvist med torkad körsbärsblom och en liten tygpåse med någonting i.

"Jag tror det är samma handstil ...", sa Alba och tog med darrande händer upp brevet ur kuvertet för att se vem det var ifrån.

Längst ner i brevet stod precis som hon anat *Vida Nyckelbäraren*.

Hon visade Jussi namnet. I den stunden insåg han det också. Det här var magiskt på riktigt!

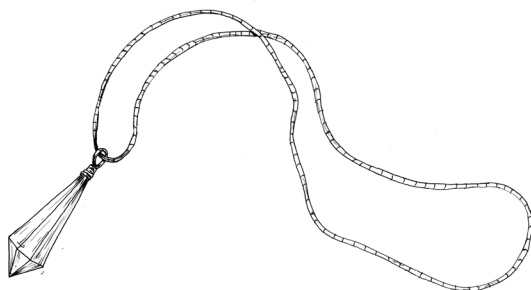
"Läs!" sa han, och Alba läste brevet.

Alba Ljusbäraren, född 16 april 2004 i Ninjali, Ylvania. Mor och far avlidna. Hon är en av Ylvanias väktare och bär på ljusets goda kraft. Väktarsmycket är hennes att bära när hon kommer till Ylvania. När hon är redo kommer vi att ta emot henne med öppna armar.

Till dess, ta väl hand om henne och snälla, bevara denna hemlighet för att skydda henne.

*All kärlek och tacksamhet,
Vida Nyckelbäraren*

Ur den lilla tygpåsen plockade Alba upp ett halssmycke. Det var inslaget i ett papper med ett tecken på. Tecknet föreställde en stjärna med fyra spetsar. Kedjan var tunn och i guld, och i den hängde en diamant. Det såg ut så i alla fall. Stenen var genomskinlig och ungefär lika lång som en tändsticka. Formen på den var spetsig som udden på en stjärna. Den gnistrade i solskenet som silade in genom persiennerna. När Alba lyfte upp stenen mot ljuset fylldes rummets vita väggar av prickar i regnbågens alla färger. Vilket ljus! Det var något bekant med det. Kunde det vara ett minne från för länge sen? Hon blundade för att komma ihåg. Just då ringde en telefon.

"Typiskt. Det är min", sa Jussi och försvann ut efter mobilen.

När han lämnat rummet fladdrade ljusängeln till och flög upp och satte sig på smycket som hängde från Albas hand.

Ping! Alba hörde ett klingande ljud, ungefär som när man klirrar försiktigt i ett tunt glas med en sked. Sen var ljusängeln borta. Efter sig lämnade den ett litet moln av silverstoft som sakta föll ner och landade i Albas knä. Hon tittade på stenen.

Vad hände? Försvann ljusängeln? Eller fanns den kvar inuti stenen?

"Jag måste dra nu, det var pappa", sa Jussi som plötsligt stod i dörröppningen igen. "De är tydligen redan på gården med bilen", suckade han.

"Va?" Alba tittade upp.

Hon insåg att hon inte ens lagt märke till att han lämnat rummet.

"Okej", sa hon.

Egentligen ville hon säga: du kan inte åka till landet nu! Du fattar inte vad som just hände! Jag vill ju dela allt det här med dig!

Jussi gick ut i hallen och Alba följde efter.

"Ha det bra på landet då", sa hon och lyfte upp håven som låg på golvet.

"Mm, vi ses så fort jag kommer hem", sa han samtidigt som han drog på sig gympaskorna.

Det var så här det brukade vara. Han åkte till landet och så sågs de igen när han kom hem. Men nu var allt annorlunda.

I samma stund som Jussi sa 'vi ses', slog det honom att den här gången kanske allt skulle vara förändrat. Vad innebar det egentligen att Alba skulle ta sig till en *annan värld*? Hon skulle väl inte stanna borta för alltid? Han var glad för hennes skull, det var han, men samtidigt greps han av en oro. De var ju bäs-tisar! Hon fick inte försvinna. Han tittade upp på henne och

såg hur det lyste ur Albas ögon. Kinderna var rosiga och hon såg glad och uppspelt ut. Det ville han inte förstöra. Så glatt han kunde se han:

"Och ha det bra i Ylvania!"

"Ja, okej", sa Alba och började skratta.

Då kunde Jussi inte heller hålla sig. Han hörde hur futtigt det lät. "Ha det bra i Ylvania" var liksom inte samma sak som "Ha det bra på landet." Vad var landet jämfört med Ylvania?

"Jag önskar att du hade kunnat följa med!" sa hon och log med hela ansiktet.

Jussi nickade tyst till svar. Han kände att det tjocknade i halsen. Han ville verkligen inte börja gråta nu. Istället sa han "Hej då" så glatt han kunde innan han öppnade ytterdörren och försvann nerför trapporna.

"Vi ses snart", fick han ur sig på vägen ner.

Måtte det vara sant! tänkte han. Samtidigt visste han att om Alba fick chansen att lämna sin låtsasfamilj och komma till någonting bättre, så kanske hon aldrig skulle komma tillbaka.

"J, A, ja!" ropade Alba efter honom.

"J, A, ja!"

Jussi ropade samma sak tillbaka innan han fick upp porten. Det ekade i trapphuset.

J, A stod för "Jussi och Alba" och så betydde det ju "ja" också. De sa alltid det till varandra när de skildes åt. Det var en regel de hade. En JA-klubb där bara de två var medlemmar

och där man sa "ja" i alla lägen och inte dissade varandra.

Hon stod kvar och lyssnade på hans steg som ekade i trapphuset. Håven hade hon fortfarande i handen.

"Hej då, Jussi", sa hon tyst för sig själv när porten därnere gått igen.

Hon försökte att inte tänka på att det här kunde betyda farväl på riktigt.

Hon ville att det som hände nu bara skulle vara någonting bra. Någonting roligt.

Hon stängde ytterdörren. Nu var hon alldeles ensam. Eller? Hon lyfte upp halskedjan och viskade in i stenen:

"Hallå, lilla ljusängel, är du därinne? Jag hoppas du hör mig nu."

Hon fick ett sprakande ljud till svar och några små gnistor slog ut från stenen. Det påminde om tomtebloss, fast mycket mindre. Så stod den där i luften, Albas vita beskyddare. Alba fylldes av värme och log mot den lilla fjärilen.

"Okej, då vet jag. Du kan försvinna in igen om du vill", sa hon försiktigt.

Resten av dagen gick fort. Alba letade fram Jussis sökningar på datorn. Han hade hittat några rader om Blixtvinge. Det stod att det var ett mytomspunnet och sällsynt sagoväsen som endast flyger om natten. Stort, vänligt och tillhör hela sitt liv endast en person. Skulle alltså Alba bli hämtad av ett sådant sagoväsen, Vida Nyckelbärarens Blixtvinge? Alba var så uppe

i varv att hon knappt kunde koncentrera sig. Här går elva år av ens liv utan att det händer någonting, och sen kommer det *här*, tänkte hon.

Alba försökte packa en väska. Men vad tar man med sig när man

ska resa till ett land som Ylvania?

Behövdes tandborste? Stövlar eller sandaler? Till slut stoppade hon ner samma grejer som hon brukade ha på scout-hajk: ficklampa, sovsäck, kniv, block och penna, tändstickor i plastpåse, en favorittröja och extra byxor.

Anette och Pierre anade ingenting när de kom hem, trots att Alba gick och la sig direkt när hon blev tillsagd. Hade de lyft på täcket hade de upptäckt att hon låg fullt påklädd, spänd som en fjäder, redo att fly in i ett äventyr vilken minut som helst.

Alba låg vänd mot fönstret med lampan släckt. Ögonen blänkte i mörkret, precis som den magiska stenen i kedjan om halsen. Det pirrade i magen, och pirret blandades med en nästan febrig längtan.

Hon fantiserade om vad som väntade. Skulle hon komma till det som var hennes riktiga hem? Få veta mer om mamma och pappa? Skulle hon känna igen sig? Skulle någon känna henne?

I flera timmar måste hon ha legat där och funderat, för klockan hann bli halv tolv innan hon hörde hur det skrapade mot fönstret. Hon tittade upp och såg något glittra som en skatt därute. Det gick inte att urskilja något mer. Alba skynadade upp ur sängen och gick mot fönstret. Hon möttes av en röd blick. Där utanför svävade ett enormt djur med stora glittrande vingar och lysande röda ögon. Blixtvinge!

Alba klättrade upp på skrivbordet för att nå den övre fönsterhaken. Luften ute var sval. Det var stjärnklart och månen lämnade ett blekt blått ljus på fönsterkarmen. Nu kunde hon se Blixtvinge ordentligt. Det var svårt att säga vad varelsen liknade. Ansiktet påminde om ett lodjurs, men Blixtvinge var mycket större än så. Mer som en häst, fast med stora vingar som påminde om en drakes. På insidan var vingarna skära och glittrande, på utsidan släta och ljusa i färgen.

Blixtvinge sträckte ut sin segellika vinge mot Alba och tittade vänligt på henne med sina röda ögon. Han nickade som för att säga: Kom, kliv upp. Jag tar emot dig.

Alba kröp försiktigt ut. Hon kände den kraftfulla vingen under knäna, den var alldeles len. Alba höll sig i kanten på vingen tills hon kom fram till djurets rygg. Det var så märkligt, för Alba kände sig varken rädd eller osäker.

Blixtvinge frustade till och skakade på huvudet innan han lyfte och flög iväg över taken. Alba klamrade sig fast i den mjuka

pälsen. Hon fylldes av en frihetskänsla. Det var som att rida. Hon hade ridit i hela sitt liv och älskade det. Precis som på hästryggen kände hon sig fri och trygg på samma gång.

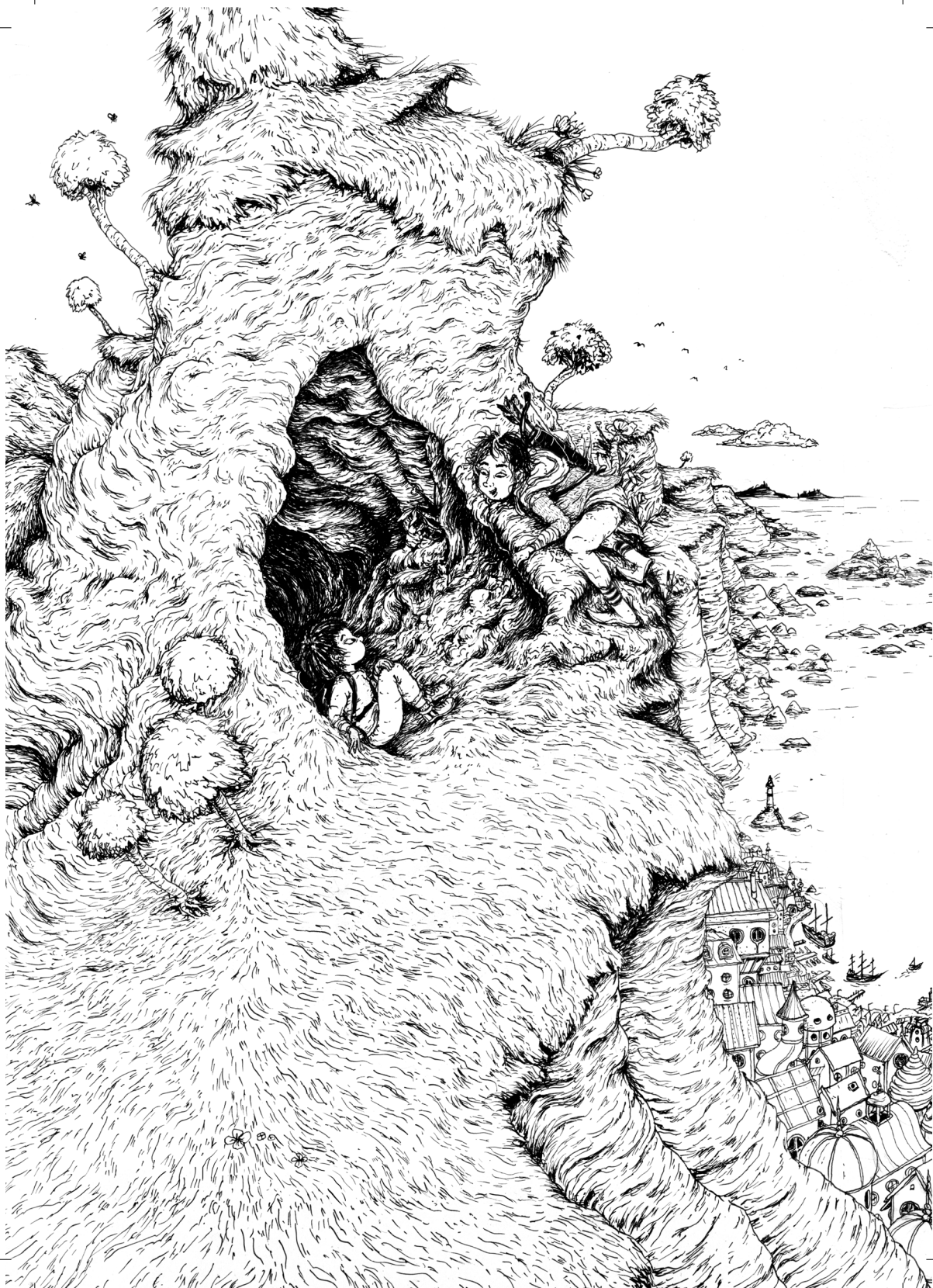
Nu var Ylvanias ljusbärare på väg. De stora jämna vinglagen och den tysta natten var sövande. Utan att Alba begrep hur det gick till somnade hon på Blixtvinges varma rygg.

”Välkommen till Ylvania”

är Alba vaknade var Blixtvinge borta och det var ljus ute. Men var hade hon hamnat? Det tog några sekunder innan ögonen vande sig vid ljuset och hon kunde urskilja den kantiga klippväggen som liksom välvde sig över henne och gav henne skydd från blåsten. Hon kände doften av saltvatten. Alba satte sig upp i det bleka vindpinade gräset och insåg att hon befann sig på en klippavsats högt ovanför havet. På den blå himlen kämpade måsarna mot vinden och vid horisonten syntes fiskebåtar komma in mot land med fångst. Hon ålade långsamt fram till kanten av klippavsatsen och såg att det låg en hel stad därnere, med broar och pirar som sträckte sig ut i vågorna. Plötsligt hörde hon en röst ropa bakom sig och hoppade till.

"Hallå där!"

Hon vände sig försiktigt om och fick syn på en pojke, som med fascinerande smidighet tog sig ner längs klippfyllorna vid sidan av grottöppningen där hon hade vaknat. Hans grå-gröna kläder smälte nästan in i berget och håret for åt alla håll i vinden.

"Välkommen till Ylvania", sa han vänligt.

Det solbrända ansiktet sprack upp i ett leende när han tog det sista hoppet ner på klippavsatsen.

"Eh ... hej", fick Alba fram. Hon satte sig upp men la sig ner igen lika fort. Egentligen var hon inte särskilt höjdrädd, men på kanten av en klippavsats i stark vind var det lätt att få svin-del och säkrast att hålla sig så nära marken som möjligt. Hon tog ett stadigt grepp om det sega gräset och började snabbt åla tillbaka inåt grottan. Pojken vände sig istället mot vinden och sträckte ut armarna som två stora vingar. Han verkade inte bry sig det minsta om blåsten.

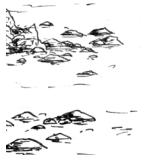
"Man blir sugen på att ta en flygtur när man är här uppe. Eller hur? Det är nåt annat än din balkong", sa han.

Alba som åter satt i lä med berget i ryggen, tittade upp på honom. Vad visste han om hennes balkong? Vem var han egentligen?

"Jiro", svarade han, som om han hade hört hennes tanke.

"Jiro heter jag, och du är Alba Ljusbäraren."

Han lyfte upp något som glimmade i gräset nära hans fötter. Hennes halsband! När hon

kände efter runt halsen märkte hon att det inte var kvar.

"Det där är mitt!" sa Alba och sträckte sig efter halsbandet som dinglade från hans hand.

"Jaså?" svarade han.

"Ge hit!" Alba ryckte tag i halsbandet, men Jiro släppte inte.

"Hur vet jag att du inte ljuger?" frågade han.

"För att jag säger det! Det där halsbandet är hemligt och jag får inte avslöja vad det är, men ..."

Han avbröt henne.

"Shh! Gör inte det då."

Så släppte han halsbandet så hastigt att Alba ramlade baklänges i gräset.

"Och tappa det aldrig igen."

Han lät allvarlig men ändå snäll.

"Res dig så ska jag visa dig nåt."

Jiro sträckte ut handen för att hjälpa Alba upp.

Hon förstod inte varför, men det var som om hon instinktivt litade på honom. Hon tog hans hand och kom på fötter. Blåsten fick henne att vingla till. Det kändes som om hon skulle blåsa iväg som en vante i vinden. Hon höll så hårt i hans arm att det blev märken efter hennes naglar, men han klagade inte utan tog fram kedjan han hade om sin hals. I den hängde en likadan sten som den på Albas halsband, spetsig som udden på en stjärna. Fast hans sten var ingen diamant, den var grön som gräs och smaragd.

"Jag är också en av Ylvanias väktare och jag har väntat på dig", sa han och log mjukt.

Hans hår for åt alla håll och fick honom att likna ett troll. Ögonen glittrade i samma gröna färg som smycket och det var något bekant med hans blick, tänkte Alba. Det kändes som om hon mött honom förut.

"Är du härifrån?" frågade hon.

Han skrattade till.

"Härifrån grottan eller härifrån Shingrei?" sa han och pekade ner mot staden. "Eller härifrån Ylvania? Vad menar du?"

"Ja, från Ylvania menar jag", sa Alba. "Jag menar ... jag kommer från Göteborg i ..."

"Den andra världen", fyllde han i. "Jag vet. Det är du helt ensam om här."

Jiro lösgjorde sig från hennes grepp för att börja klättra ner från klippavsatsen.

Alba skyndade efter och försökte hasa sig ner på samma ställe. Hon ville inte bli kvar ensam där uppe.

"Vart ska du?" frågade hon.

"Jag ska samla alla Ylvanias väktare. Vi är fyra. Kom!"

Alba ville fråga så mycket mer om varför de skulle samlas och vad de skulle göra tillsammans, men insåg att det var omöjligt just nu. Hon var tvungen att koncentrera sig på att ta sig ner utan att ramla och slå ihjäl sig.

Det tog nästan en timme innan de var nere i dalen och nådde fram till Shingreis stadsportar. Det blåste mindre än uppe

på klippan, men var ändå kallt.

"Om du fryser får du gärna låna den här", sa Jiro och tog av sig sin stora stickade tröja. Ett koger med pilar och en pilbåge blev synliga på hans rygg.

"Åh, okej."

Alba tog tacksamt emot tröjan. Trots solskenet var det rätt kallt. Tröjans lukt slungade henne tillbaka till jullovet. Hon såg framför sig hur hon och Jussi handlade julgran. De hade burit den uppför alla tre trapporna eftersom hissen hade varit för trång. Sen hade de fått såga av toppen på granen, för taket hemma hos Alba hade varit för lågt. Hon lyfte tröjan mot näsan och drog in lukten igen. Ja, den doftade gran: gröna barr och kåda.

"Du kanske är hungrig?" sa Jiro när de gick genom den enorma stadsporten som ledde in i Shingrei. "Det här är bästa stan för mat!"

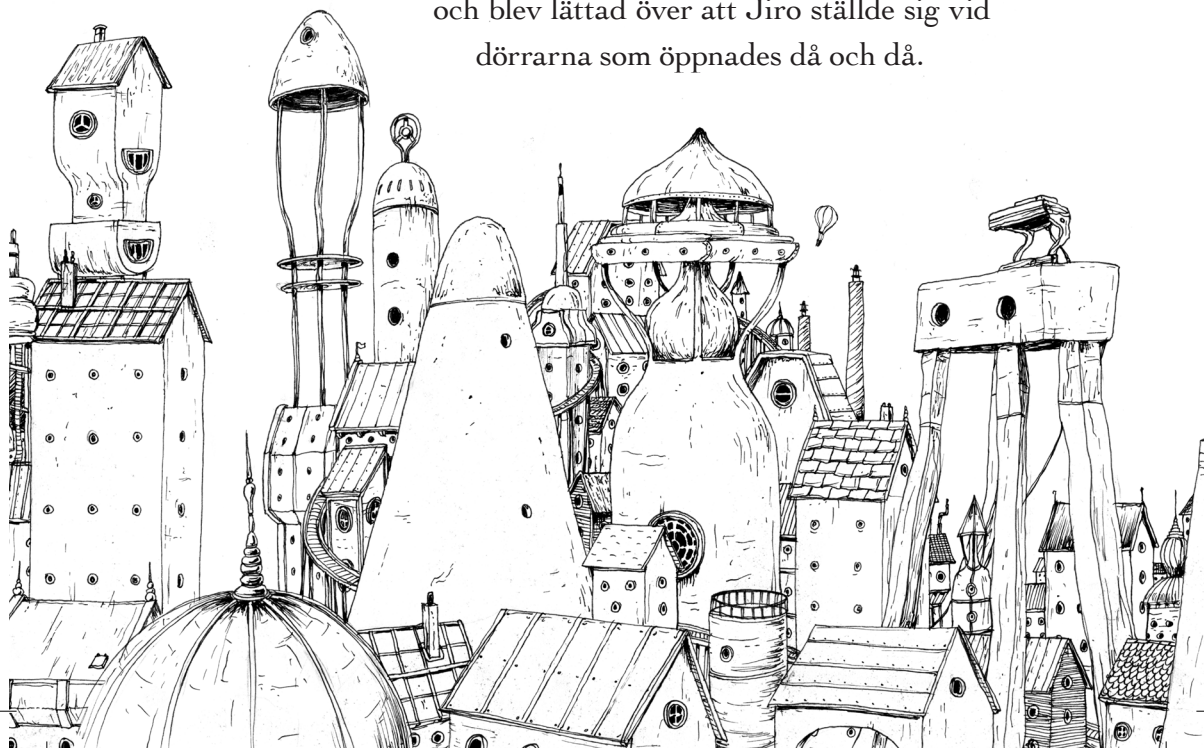

Ja, Alba var vrålhungrig. Senast hon ätit var vid middagen samma kväll som hon for. Var det igår? Eller ännu längre sen?

Det hade hunnit bli eftermiddag och de var långt ifrån ensamma på gatan. Folk strömmade åt alla håll. Många var klädda som hemma, men det fanns också folk i cape och mer gammeldags kläder. Det kändes som en stor stad, ungefär som Göteborg, fast liksom mycket äldre. Tinnar och torn och snirkliga kupoler stack upp mot himlen och nästan alla fönster på husen var runda, vilket fick det att likna en dockstad.

"Kom, vi tar den där!" sa Jiro.

Han grep tag om hennes hand och skyndade efter en spårvagn som just rasslat förbi och saktade in längre fram på den breda kullerstengsgatan. Dofterna slog emot henne när hon klev på. Kryddor, blommor, frukt, päls, svett och säkert tusen lukter till som Alba inte kunde urskilja. Alba kände sig illamående och blev lättad över att Jiro ställde sig vid dörrarna som öppnades då och då.

Jiro verkade bli mer spänd när de kom in i staden, och nu slängde han hela tiden blickar över axeln, som om han var rädd för något. Det gjorde henne orolig. Hon försökte lista ut vad det var som stressade honom. Hon fick syn på en tidning som någon läste. "Jordbävningen – naturkatastrof eller ondskans återkomst?" stod det med feta svarta bokstäver på första sidan av Shingreibladet. Var det det som oroade honom?

De stod tysta i exakt åtta stopp. När spårvagnen nådde fram till ändhållplatsen nere i hamnen och de hoppade av, tänkte Alba på hur ovanligt det var att vara tyst så länge med någon utan att det kändes konstigt. Så avslappnad hade hon nog bara varit med Jussi.

I hamnen var det fullt av liv. Blåsten slängde upp jättevågor mot kajen och fick Alba att känna de salta stänken i ansiktet. Fiskare var på väg in från pirarna med stora nät på vagnar och skottkärror. Därute guppade fiskebåtarna och måsarna skriade efter mat.

Jiro svängde in på marknaden där stånden stod på rad. Det såldes fisk i tunnor, men också annat: blommor, grönsaker, bröd och korv. Handlarna överröstade varandra när de ropade ut sina priser och det verkade som om alla älskade att pruta och munhuggas. Så här skulle aldrig en marknad vara hemma i Göteborg, tänkte Alba när de kringelikrokade sig fram i vimlet.

"Jiro! Här!"

En stor kvinna med röda kinder och brunt galonförkläde

ropade dem till sig och kastade åt Jiro en papperspåse.

"Alldeles nyrökta!"

"Tack Masha!" Jiro vinkade tillbaka, öppnade påsen och stack den under näsan på Alba.

"Rökta räkor. Gott va?"

I ett stånd en bit bort fick han en rejäl brödbit. Jiro letade sig vant in bakom en av fiskvagnarna och där, under en stor lind, hamnade de i lä från blåsten.

"Ät!" sa han och sträckte fram räkpåsen till Alba.

Själv tog han en tugga av det nybakta brödet. De satt tätt intill varandra för att få plats på samma trälåda och åt under tystnad.

"Hur gammal är du?" sa Alba till sist och rev en bit av brödet.

"Det beror på hur man räknar, men tretton människoår ungefär", svarade Jiro och log.

Vadå människoår? Och "ungefär"? Man vet väl hur gammal man är, tänkte Alba. Men hon sa inte mer om det, för Jiro slängde fram en tidning som han måste ha fått med sig någonstans på vägen. Han pekade på rubriken som hon redan sett på spårvagnen.

"Det här är sanningen", sa han med allvarlig röst och pekade på orden 'ondskans återkomst'. "Det var ingen vanlig jordbävning häromdan. Master är tillbaka!" viskade han så lågt att Alba var tvungen att fråga igen vad han sa.

"Vem?"

"Master, ondskans ledare. Han har varit död, men nu är

han tillbaka och kan attackera Ylvania med sina svartarer när som helst.”

”Svartarer?”

”Ja, de kallas så. Masters monster. De är helt livsfarliga”, sa Jiro och tittade förfärat på Alba.

”Men, varför tror du att den här Master är tillbaka? Om han har dött så är han väl död?” sa Alba.

Det värkte i huvudet på Jiro, som korta hårda hugg i tinningarna. Vad var det som hände med honom? Och hur kunde han veta att Master återvänt? Plötsligt mindes han inte riktigt. Det Vida Nyckelbäraren sagt försvann i mystiska dimmor inne i huvudet. Det var som att drömma något och sen vakna och märka att delar av drömmen fallit bort. Kunde det vara giftet från pilen som gjorde honom förvirrad?

Han såg på Albas nyfikna ansikte.

”Äh, strunt samma, jag förklarar sen. Det viktigaste nu är att vi fyra väktare samlas, det är därför du är här. För att vi tillsammans ska kunna försvara Ylvania.”

Alba tänkte att Jiro kanske inte orkade berätta om det hemska just nu. Det gjorde henne inget. Hon var så uppfylld av att ha kommit till Ylvania. Det bubblade i henne. Hon ville ställa tusen frågor. Kände Jiro till hennes föräldrar? Visste han var Ninjali låg? När hon märkte hur allvarlig han verkade vara insåg hon att det inte var läge att fråga om det just nu. Istället

försökte hon ta reda på mer om uppdraget.

"Vad är det vi ska göra då? Jag kan ingenting ..."

"Imorgon i gryningen ska vi samlas och träffa Vida Nyckelbäraren", sa Jiro. "Hon kommer att berätta allt vi behöver veta, framförallt om vårt uppdrag. Det allra viktigaste nu är att vi aktar oss för fiender", sa Jiro och såg sig oroligt omkring. "Vem vet? Om ondskan har lyckats lura med sig vanliga personer kan de finnas mitt ibland oss ... så berätta inte för nån vem du är."

"Nej, jag håller mig till dig, det är nog bäst att du sköter snacket", sa Alba och gav honom den sista biten bröd.

Jiro åt under tystnad. Han kände sig mer och mer illa till mods över minnet som började svika honom. Tänk om det skulle bli värre! Han måste ta reda på om han var förgiftad och vad som i så fall kunde stoppa giftet. Han var helt enkelt tvungen att ge sig av, även om Alba inte skulle gilla det. Han fick inte riskera att falla i koma som sin lillebror.

"Du Alba, jag måste sticka och fixa en sak som jag inte riktigt hade räknat med", sa han.

Han märkte att hon blev både förvånad och förskräckt.

"Var inte rädd. Du får göra det som vi egentligen skulle ha gjort tillsammans. Se det som ditt första väktaruppdrag", sa han och försökte le.

Han kände små svettpärlor vid tinningarna och det susade i öronen på honom. Alba fick inte märka någonting, det skulle bara skrämma upp henne. Han skyndade sig att riva av ett

hörn på tidningen och skrev upp en adress.

"Här", sa han och räckte henne lappen.

Det stod *Vinddrakens hörn 18*.

"Det finns en stor karta över stan vid spårvagnshållplatsen där vi klev av", fortsatte han och pekade.

"Vad ska jag göra på den här adressen?" frågade Alba.

Hon försökte låta cool men kände sig egentligen bara rädd.

"Fråga efter Stella. Hon är en nära vän till mig, dessutom är hon också en av oss fyra väktare. Hälsa henne att jag inte kunde komma idag men att vi ses i gryningen imorgon på biblioteket. Om hon inte har läst meddelandet från Vida Nyckelbäraren ska hon göra det genast."

Okej. Det kanske inte var så svårt, tänkte Alba, och höll hårt i den lilla lappen.

"Förresten", tillade Jiro. "Om hon inte skulle vara på den adressen, så är hon på Gömstället. Lyssna noga nu, för det finns ingen adress dit."

Jiro fiskade upp en blyertspenna ur fickan för att rita en enkel skiss.